

i jo no voldria que ho fessis mai per culpa meua. Després és una cosa de molt mal gust això d'acusar-se guisant com veig fer als. Per tots veul tres voldria tenir sempre un humor alegre, estar ben content i oblidar que estic malalta; però es tan diferent tot, que, ja ho sapis prou, no puc parlar cinc minuts amb tu que no surtin les meves paraules. No m'ho deixaria fer, renyo'm, t'ho agrairé. Seria molt feliç si "sense recança, esfullava les hores del meu níves... coeu un aire de dansa". Fesmet me aquest sacrilegi de treure als teus versos; no és això el que tu dius però és així com ho preuc. M'agrada tant aquest versos teus que hi busco refugi moltes vegades. "É la felicitat íntima i nua - semblava un tonnaou ou s'extenua - una música antiga". És una felicitat que

tus tots els veus, greus i agrados, per
cada moment de la nostra vida.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]